



ಮಹಾಭಾರತದ

ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಪರಾಶರ ಮುನಿಗಳು ಯಮುನಾ ನದಿಯನ್ನು ದೋಣಿಯಲ್ಲಿ ದಾಟುವ ಸಂದರ್ಭ. ಬೆಸ್ತರ ಯುವತಿಯೊಬ್ಬಳು ಆ ದೋಣಿ ನಡೆಸುತ್ತಿರುತ್ತಾಳೆ. ಮೀನು ಹಿಡಿಯುವ ವೃತ್ತಿಯವಳಾದ್ದರಿಂದ ಮೀನಿನ ವಾಸನೆ ಅವಳ ಮೈಯಿಂದ ಹೊರಹೊಮ್ಮುತ್ತಿರುತ್ತದೆ.

ಆ ವಾಸನೆಯ ಕಾರಣದಿಂದ ಅವಳನ್ನು 'ಮತ್ಸ್ಯಗಂಧಿ' (ಮೀನಿನ ವಾಸನೆಯುಳ್ಳವಳು) ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ.

ಮೀನಿನ ವಾಸನೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದರೂ, ಯೌವನ ತುಂಬಿ ಸುಂದರಿಯಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಲೋ ಏನೋ ಪರಾಶರರಿಗೆ ಅವಳ ಮೇಲೆ ಮೋಹ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಪರಾಶರರ ಪ್ರೇಮ ನಿವೇದನೆಯನ್ನು ಮತ್ಸ್ಯಗಂಧಿ ಒಪ್ಪುತ್ತಾಳೆ. ಪರಾಶರರು ತಮ್ಮ ಯೋಗಬಲದಿಂದ ಮತ್ಸ್ಯಗಂಧಿಯನ್ನು ಸುಗಂಧಿಯನ್ನಾಗಿಸುತ್ತಾರೆ;

ಯೋಜನ ದೂರದಿಂದಲೂ ಪರಿಮಳ ಸೂಸುವ ಯೋಜನಗಂಧಿಯನ್ನಾಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಬ್ಬರ ಸವಾಗಮದಿಂದ ಜನಿಸಿದ ಮಗನೇ ಮುಂದೆ ವೇದವ್ಯಾಸ ಎಂದು ಪ್ರಖ್ಯಾತನಾಗಿ, 'ಮಹಾಭಾರತ' ಕಾವ್ಯವನ್ನು ರಚಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಮತ್ಸ್ಯಗಂಧಿಯನ್ನು ಹೋಲುವ ಮರ, ಈ ವಾರದ 'ಮರಗಳ ಕಥೆ'ಯಲ್ಲಿ. ದುರ್ಗಂಧ ಹಾಗೂ ಆಕರ್ಷಣೀಯ ಹೊಳಪು ಎರಡೂ ಮೇಳೈಸಿದ ಅನ್ನರ್ಥನಾಮ ಇದಕ್ಕಿದೆ. ಮತ್ಸ್ಯಗಂಧಿಯ ಕಥೆಗೆ ತುಂಬಾ ಹೋಲಿಕೆಯೆಂದೆನಿಸಿದ್ದು ಇದೇ ಕಾರಣಕ್ಕೆ. ಅದೇ 'ಹೇಲ್ತಾರೆ ಮರ'. ಹೆಸರು ಕೇಳುವಾಗ ಏನಿದು ಅಸಹ್ಯ ಎನಿಸಬಹುದಾದರೂ

ವಾಸ್ತವವಾಗಿ ಹೆಸರಿನ ಮೊದಲರ್ಧ ಮರದ ವಾಸನೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದೆ. ದ್ವೀಪಿಯಾರ್ಥ ತಾರೆ (ನಕ್ಷತ್ರ) ಎನ್ನುವುದು ಮರದ ಹೂಗಳ ಹೊಳಪಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದೆ.

ಅಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಾಮಕರಣ ಮಾಡಿದ ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಮ್ಮೆ ಎನಿಸುತ್ತದೆ. ನಂತರದ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಬಹುಶಃ ಹೇಲ್ತಾರೆ ಹೆಸರಿನ ಶಿಲೀ ಅಶ್ವಿಲಗಳ ಜಿಜ್ಞಾಸೆಯಲ್ಲಿ 'ಹಿನಾರಿ' ಎಂಬ ಮತ್ತೊಂದು ಹೆಸರಿನಿಂದಲೂ ಗುರುತಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರದು ಗುಣವಾಚಕ ಎನಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಅಸಾಧ್ಯ ದುರ್ವಾಸನೆಯ ಈ ಮರದ



ಮತ್ಸ್ಯಗಂಧಿಯ ನಂಟಿನ ಹೇಲ್ತಾರೆ

ಮಹಾಭಾರತದ ಮತ್ಸ್ಯಗಂಧಿಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೋಲುವ ಮರ 'ಹೇಲ್ತಾರೆ'. ಅಸಾಧ್ಯ ದುರ್ಗಂಧದ ಜೊತೆಗೆ, ಆಕರ್ಷಕ ಹೊಳಪಿನ ಹೂಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ಮರವಿದು.

■ ವಿನು ಗಂಗೆ

ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಹೆಸರು Sterculia Guttata. ಹೂಗಳದು ವೆಲ್ಚ್ ಹೊದಿಕೆಯ ಮಿನುಗುವ ನಕ್ಷತ್ರದ ಹೊಳಪು. ಆದರೆ ದುರ್ವಾಸನೆ! ಬಹುಶಃ, ಕೊಳೆತ ದುರ್ವಾಸನೆ ಅರಸಿ ಬರುವ ನೋಣಗಳೇ ಇದರ ಪರಾಗಸ್ಪರ್ಶಕ್ಕೆ ನೆರವಾಗುವುದರಿಂದ ಹೀಗಿರಬಹುದು. ಕೊಳೆಯುತ್ತಿರುವ ಮಾಂಸದ ಕಂದು ಬಣ್ಣದ ಹೊಳಪಿನ ಹೂಗಳು! ಸೃಷ್ಟಿಯ ವಿಸ್ಮಯಕ್ಕೆ ನಾವು ಅಸಹ್ಯ ಪಡುವುದು ಹೇಗೆ?

ಇದರ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಸುಟ್ಟಾಗಲೂ ತಡೆಯಲಾರದಷ್ಟು ದುರ್ವಾಸನೆ ಸೂಸುವುದರಿಂದ ಯಾರೂ ಇದನ್ನು ಉರುವಲಾಗಿ ಬಳಸುವುದಿಲ್ಲ. ಹೇಲ್ತಾರೆಯನ್ನು

ಹುಡುಕಲೆಂದೇ ಕುಪ್ಪಗಡ್ಡೆ ಎಂಬ ಊರಿಗೆ ಸೇರಿದ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಾಗ ಸಿಕ್ಕ ದೊಡ್ಡ ಹೇಲ್ತಾರೆ ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಒಂದು ಸಸಿಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮರ ಬೆಳೆಸಬೇಕು ಎಂದೊಡನೆ ಆ ಮರದ ಉಪಯೋಗವೇನು? ಏಕೆ ಬೆಳೆಸಬೇಕು? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮೂಡುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ಹೇಳಿ ಕೇಳಿ ಇದು ದುರ್ವಾಸನೆಯ ಮರ. ಮತ್ತೇಕೆ ಬೆಳೆಸಬೇಕು? ಆದರೆ ಮರಗಿಡಗಳ ಉಪಯೋಗ ಅನೇಕ ಸಲ ನಮ್ಮ ಆಲೋಚನೆಗೆ ನಿಲುಕದ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಅಂಡಮಾನಿನ ಕಾಡುಗಳ ಗಾಳಿಯ ಸೇವನೆ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ದೀರ್ಘಕಾಲದ ಕಾಯಿಲೆಗಳಿಂದ ಗುಣಮುಖರಾದವರಿದ್ದಾರೆ.

ಶಿರಸಿಯಲ್ಲಿನ ಸ್ನೇಹಿತರಾದ ರಮಾಕಾಂತ ಹೆಗ್ಡೆಯವರನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಶಿರಸಿಯ ಕಾಡುಗಳಿಂದ ಆಸ್ತೆ ವಹಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿದ ಬೀಜಗಳ ಸುಲಭವಾಗಿ ಸಸಿಯಾದವು. ಆದರೆ ನೆಡುವುದು ಎಲ್ಲಿ? ತೋಟದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಸೋಣವೆಂದರೆ ಇದು ದುರ್ವಾಸನೆ ಸೂಸತೊಡಗಿದರೆ ತೋಟದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಯಾರೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲವಲ್ಲ ಎಂಬ ಹೆದರಿಕೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಮ್ಮ ಊರ ಹತ್ತಿರದ ಅರಣ್ಯ ಇಲಾಖೆಯ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಮೂರು ಸಸಿಯನ್ನು ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ನೆಟ್ಟು ಬಂದೆ. ಬೇಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಊರಿಗೆ ಹೋದಾಗಲೆಲ್ಲ ನೀರು ಹಾಕಿ ಬಂದರೂ ಕಳೆದ ಇಡೀ ವರ್ಷ ಮಳೆಯೇ ಇಲ್ಲದಂತಾಗಿ, ಈಗ ಹೋಗಿ ಹುಡುಕಿದರೆ ಮೂರು ಸಸಿಗಳೂ ಸತ್ತುಹೋಗಿದ್ದವು. ಬಹಳಷ್ಟು ಸಸಿಗಳು ಒಂದು, ಅಥವಾ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಎರಡು

ವರ್ಷ ನೀರಿನಾಸರೆ, ದನಕರುಗಳಿಂದ ರಕ್ಷಣೆ ಬೇಡುತ್ತವೆ. ಸಿಗದೆ ಹೋದರೆ ಸತ್ತೇ ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಹೇಲ್ತಾರೆ ಸಸಿಗಳ ಅಂತ್ಯ ಹಿಗ್ಗಾಗಬಾರದೆಂದು, ದುರ್ವಾಸನೆ ಬಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ನೋಡೋಣವೆಂದು ಕಾಡಾಗಿರುವ ನಮ್ಮ ತೋಟದ ಮೂಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಉಳಿದ ಸಸಿಗಳನ್ನು ಮಳೆ ಹಿಡಿದಾಗ ನೆಡೋಣವೆಂದಿರುವೆ. ಪರಾಶರರ ಯೋಗಬಲದ ನೆರವು ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದರೂ ನಕ್ಷತ್ರ ಹೂಗಳ ಹೊಳಪು ದುರ್ವಾಸನೆಯನ್ನು ಮರೆಮಾಚಲಿ.

ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ: feedback@sudha.co.in